

ne, "nāita ommeti kus see sul on?" — "Kannata pisut!" ütles mees ja tömbas raamatukese pōuest, ja andis seast seest temale ühe nōöla. "Sāh, sün see tūdruk on!" ütles ta ja läks. — Naene jāi tūl aega seisma, waatas ingglit taga ja oli sügawas mōtetes.

Mis veel pārast seda sündinud, ja mis sugust tööd see ühe filmaga tūdruk teinud, seda tunnistas aasta pārast Kadri maja, sest et see oli nūud seest ja wāljast-pidi niisama kena, kui Liisu maja oli.

Quida jänes ja siil Liiva kõrtfi taga teine teisega wōitu jooksnud.

Kuulge poisid, see jut on selge male, aga ta on siiski tōsi! Sellist mu isa isa, kes mulle seda jutustanud, lisas igakord kui ta mulle seda jutustas: "Se jut ika ju peab tōsi olema, ega muido ommeti ei sunniks seda jutustada!" Uga see jut oli see: See oli sügisel ajal ja ühel pühha-

pādāwa kenal hommikul kui tattrad õitsesid. Pāike oli selge tōusnud, ja soe hommiku tuul puhus parajaste üle lõrre wālja. Lõuksesid laulsid taewa al ja mesilased ka-hisesid tatrais. Rahwas läks pūhapādāwa riidis kiri; iga loomuke oli rōdmus, ja siil oli wāga rōdmus.

Ja siil seisis oma sauna ukse ees, kāed puusas, wahtis hommiku tuult, ja laulis oma laulukest nii kui üks siil fallil pūha-pādāwal mōdistab laulda. Nōnda tasakeste ise eneses lauldes sai temale fotraga mōte wāljale minna oma nairid waatama, funni naene jāi lapsi pesema ja neid ehitama. Need nairid kasvavad tema sauna-peese lähidal, ja tema ise ja kōik tema pere sõbirad neist seostap tema siis faa luges neid oma nairiks. Quida ta mōtles, nōndap ta faa tegi. Siil pani sauna ukse linni ja pōbras wālja poole minema.

Ei ta olnudki veel kaugel saunaast ãra ja tahtis parajaste pajudikust mōõda nairi pōlluse fallata, kui jänes juhtus tema